

ШУТОШЪ

ЛИСТЪ ЗА ШЕГА И САТИРА.

ИЗЛЪЗВА ВСЪКА СЪББОТА.

Спомоществанія ся приематъ всякога за три мѣсеца предплащаны по едно бѣло меджидіе или на листъ по 2 гроша.

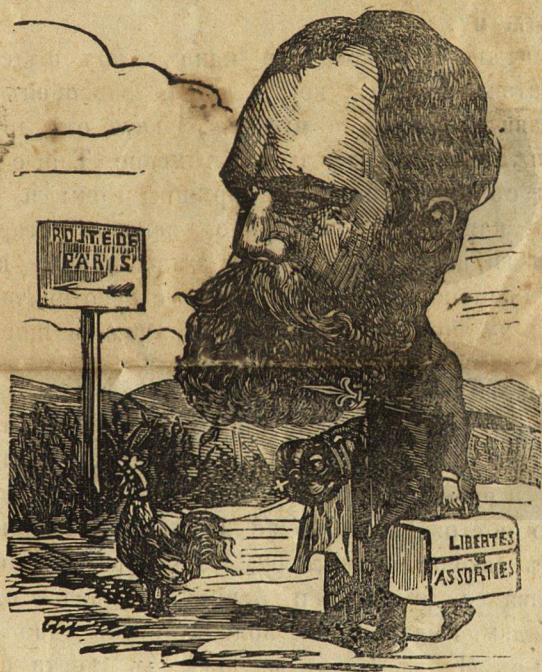
Писма, дописки и всичко що ся отнася до вѣстника отправя ся въ Цариградъ до Редакціята ШУТОША въ Агопѣанъ-ханъ № 14

Назначеніята по възвѣстия, стговарятъ за цѣвѣята на вѣстника

Българското издание ШУТОША по финансовѣ часть нѣма никакъвъ сарѣскъ съ изданіето му на другитѣ языцы нито съ главното управленіе на вѣстника отъ притежателя му.

Писма неплатени и порѣчки непредплатени не сѣ приети.

Статїи пращаны до редакціята, вѣстены или не, не ся вращатъ.

ГРАФЪ ПАРИЖСКИЙ, (Луи-Филипп-Албертъ Орлеанский) наименова ся Графъ Парижский, защото бѣше предопредѣленъ да премине другадѣ еднѣ голѣмѣ часть отъ животътъ си, истотѣй както бѣше ако не предопредѣлено то баремъ зад-опредѣлено на нашего Марка да премине еднѣ малкѣ часть отъ живота си въ Парижъ като намѣстникъ на тойзи Графъ. Но когато му ся даде туй названіе, — на Луи-Филиппа или Алберта Орлеанский, а не на Марка Балабанский, — родители му мысляхъ че онуй състояніе на работитѣ ще трае дълго врѣме. Той си роди въ парижъ на 24 Августа 1838 отъ родители, които деветъ мѣсеца и единъ день преди рожденіето му бѣхъ го пред-

назначили да царува въ Францѣ, безъ предварително да го попытавъ да ли приема тойзи постъ; както не е попыталъ и четвероокыйтъ онзи, но добъръ старецъ, младого Балабана, да ли приема отъ все сърдце калугерското поприще, при всичко че той сѣ бѣше осигурилъ отъ тѣзи странѣ и за това бѣ зель на подписъ отказваніето на въспитаника си отъ все *еже мѣрско ест*. Днесъ Графътъ Парижский е платонический началникъ на древнѣйтъ Орлеанский домъ, въ който дѣдо му ся обогати и който той има намѣрение да *изведе* на лице единъ день изпово.

На 24 Февруаріа 1848 едвамъ пѣщо преди шестъ мѣсеца бѣше престанѣлъ отъ да принуждава доплѣкѣтъ си да му пере всякой день *чаршавитѣ*, когато майка му, Орлеанската Графиня му каза, като вързваше отворенѣтъ му изъ отзадъ гащы. — “Чадѣ, Парижанитѣ испѣдихъ дѣда ти, трѣбва да идемъ да сѣ покажемъ на народътъ!...” и заведе малкыйтъ принцъ въ свѣтътъ на представителитѣ тъкмо по онава време, когато тѣ засѣдавахъ, за да докаравъ умиление *простыйтъ народъ* съ слъзы на еднѣ вдовицѣ и майкѣ плачущѣ. Тѣзи слъзы ако и да можахъ да повдигнѣтъ рѣкоплѣсканія въ театротѣ, тука обаче не направихъ никакво впечатленіе на народътъ, който отговори много хладнокрѣвно: — “Благодарѣ, но калѣската вы чѣка долу.” Книгынѣята хванѣ дѣтѣто си за рѣкѣ, излѣзе отъ свѣтътъ и му каза като трѣгваше за Англіѣ: — “Чадѣ, да не забравишь туй що видѣ преди малко!... Тѣзи мучовѣй които видѣ сега сѣ твои хора, и при всичко това тѣ ны пѣдятъ. Ако ги хванешъ единъ день . . . . по ела сега че ще ти разкажѣ послѣ.” И туй като рѣче, и като зе дѣтѣто си, Графинѣята отиде да покаже еще единъ пѣтъ въ

чуждытъ земи суратътъ на Френскытъ царѣ.

Отъ него частъ и въ разстояніе на двацѣйсетъ години нищо любопытно ся не забѣлжи въ животътъ на Графътъ Парижскый. Образованіето му ся възложи на най добрытъ учители на него време и той свърши филологическытъ си науки, като слѣдуваше всякога съ внимателно око политическытъ вървежъ на Францъ и готовъ всякога да ѝ принесе услугытъ си и покровителството си подъ славнѣтъ омбрелъ на правдѣдытъ си. Обиколи цѣлж Европж, научи много странни языцы и ся би заедно съ брата си, въ Америкж, като ся записа въ редовѣтъ на сюзнѣтъ войскж. Тази му свободолюбива постѣпка, която не му направи нѣкаквж щетъ животътъ, защото той бѣше зель всякытъ мѣрки на предпознаніето, да ся бие т. е. като стоначалникъ подъ управленіето на генерала Макъ Клеелана, въобще ся счете като едно извѣстіе испращано направо на французскытъ народъ, и на което преводътъ може да ся съкрати така:

«Единственнытъ представитель на заведеніето на Луи-Филиппа има честьтъ да припомни на Францж, че е всякога готовъ на заповѣдитъ ѝ и ѣж моли да земе въ вниманіе това, дѣто той е пріелъ като новъ надпись на заведеніето: *Уничтоженіе на робството.*

“Съ благодареніе приема порѣжкытъ на французскытъ народъ, щомъ благоволи той да го почете съ довѣріето си. Готовъ на заповѣдитъ му, моли го да приеме увѣреніето и пр.»

По послѣ, 1863—1869, Графътъ Парижскый обнародува много други такыва извѣстія въ брошуркы извѣтрено републиканскы, които ся занимавахъ най много съ теглилата на работническото сѣсловіе съ едно умиленіе способно да поразѣи и сѣрдца и камъни. Разказватъ че единъ еснафля отъ Парижъ като прочиталъ единъ отъ реченнытъ брошуркы съ насловъ: *За работническытъ дружества въ Англіѣж!* почнѣлъ да рони горѣщы слзы и извикалъ: “Охъ, каква добра душа, каквъ драгоцѣненъ момѣкъ!... той ще стане баща на народътъ; и станѣло бѣ нужда, за да го въспрѣтъ да ся не удави въ сѣлзытъ си, да извикатъ единѣйсетъ пѣти на ухото му че и Наполеонъ III бѣше тѣй сѣщо писалъ, преди да стане императоръ, единъ книгж много републиканскж *«За премахваніето на сиромашіѣтъ»*».

Ожененъ на 30 Маѣ 1864 за княгыньжъ Маріѣж Изабелж, дѣщеря на Князя Монпасіе, Графътъ Парижскый има едно малко момиче на 6 години и едно малко момченце на 2 години, нѣщо, за което ный твърдѣ малко искамы да знаемъ.

Когато избухнѣ възстаніето на 4 Септември, Графътъ Парижскый *предложи ухото....* и е

динъ проектъ. Той испрати като свои съгладатели двамината си чичовцы или уйчовцы, Домалскый Князь и Жоанвилскый принцъ, съ наръжваніе да принесѣтъ сабѣжтъ си на отечеството. Гамбета гы отпрати съ всичкѣтъ по-честь, която ся пада на чловѣцы, дошли да земѣтъ образътъ на ключелницѣтъ на единъ ковчегъ за пары; при всичко това обаче тѣ не престанѣхъ отъ да заобикалятъ въ околностѣтъ на мандрѣтъ, и подпомагани отъ глупостѣтъ на царвуланѣтъ членове на Народното Събраніе, опредѣлихъ ся представители на 1871, по потвърженіето на избираніето имъ ся отложи отъ началникътъ на изпълнителнѣтъ власть, Г-на Тіера, който е по дяволъ и отъ дявола и който искаше полека-лека да докара работытъ по водѣтъ си, и тѣтъ чакахъ въ преднѣтъ стѣжъ като испращахъ отъ време на време до Графътъ Парижскый телеграммы пълни съ надежды за бѣдущето възвращаніе на династіѣтъ му.

Графътъ Парижскый е единъ благъ и добръ възпитанъ юноша, който не е способенъ да направи зло ниго на мухѣтъ, като отъ другѣ странж той не може и да ѣж хване. Той е вынѣжы съ брадж и носи вѣтрѣшны гащы и омбрелж памучнѣ. Става рано, запалва цигарото си и го ѣе на вратата на къщѣтъ си, като чака писмоносецѣтъ, пыта го стереотипически да ли му носи коронѣтъ на Францж, и при отрицателнытъ отговоръ на писмоносецѣтъ, вѣзва въ къщы и работи до преди обѣдъ. Пише на пріятелѣтъ си писма, които почнуватъ тѣй:

“Далечъ отъ любезного отечество, усѣщамъ живо и пр.» и свършватъ така: — «Франца въ всяко обстоятелство може да ся надѣе на мене.» Щомъ свърши писмата си, прочита гы изново, засмива ся до уши и отива да направи единъ расходж. Вечерьтъ ся враща, игра едно домино съ Маріѣж Изабелж, пыта ѣж дѣцата разслабени ли сѣж и лѣга по девегѣтъхъ. Убѣжденіето на Маріѣж Изабелж за мажѣтъ ѣе това, че ако той възлѣзе на престолѣтъ на Францж, може бы да не завладѣе изново Алзасъ и Лотрингіѣж, но подданицытъ му ще натлѣсѣватъ до толкосъ, щото ще потрѣбѣва да не правятъ вече колата широка. Графътъ Парижскый има гласъ дебелъ и сладкъ и пѣе съ голѣмо благодареніе когато никой го не чува.

БѢДУЩЕТО НА ГРАФЪТЪ ПАРИЖСКИЙ.

Графътъ Парижскый, подпомаганъ отъ единъ преисподенъ заговоръ който искусно ще ся образува отъ Князя Брогли, възлѣзва на французскытъ престолъ, дава толкосъ свободж на народътъ, щото той не знае вече въ кой денъ първо да тури. Излѣзва по улицытъ пѣтъ и пуши

цигарото си, по събратіята на «Шутоша» ся смѣять толкозъ, щото той ся враща въ палатъ-тъ си разгнѣвътъ и спира чудото вѣстниці.

Народътъ негодува и става на кракъ, а царьтъ като вижда че работата надебелѣва, дава всепрощеніе на Печатътъ; но вече е късно! Съдружаватъ го до станційтъ на желѣзницѣтъ и му даватъ въ ръкъ омбрелѣтъ. Слѣдъ 60 години при умираието си отъ задушаваніе, той призовава внука си и му казва:—Чадо мое, ако бы до нѣкога да царувашъ, помни че единъ царь Французинъ, който прави отстъпки, свали ся отъ престольтъ, а който не прави, не остава на престольтъ, избири си отъ двѣтъ едно. Колкото за мене, ако бѣхъ младъ, азъ бѣхъ предпочелъ да станѣ единъ отъ най простытъ занаятчи.

ИСТОРИЯТА НА ЕДИНЪ ВРАБЪ БОЖІЙ.

—0—

Жената си влѣзе въ къщѣтъ, а азъ и пріятелка та ми кацнахмы на стрѣхѣтъ на житницѣтъ и глѣдахмы та ся чудяхмы на чистотѣтъ и добрыйтъ редъ. По на татѣтъ и не далечъ отъ насъ на други стрѣхы бѣхъ накацали множество и много хубави глѣбни, а два три отъ тѣхъ подвврѣкнахъ та дойдохъ пд близо при насъ и пы глѣдахъ съ голѣмо любопытство. Тогава пріятелката ми подвврѣкна и почна да разглѣдва да по бы намѣрила малкытъ си, а азъ примислихъ за добръ да са скрий въ гжсталактъ на едно дърво; гврѣкнахъ прочее на единъ нѣзкъ клонъ и намѣривамъ единъ войскъ отъ врабцы, които мя пріехъ дѣйствително като братья. . . . пошегувахъ ся халосницѣтъ съ мене като ма поклѣвахъ съ джонкытъ си! . . . Какво да правѣхъ бѣдний азъ и самъ срѣщо толкова дивы звѣрове! . . . безъ да имъ кажъ нѣщо вврѣкнахъ, скрыхъ ся подъ стрѣхѣтъ на къщѣтъ и заничахъ на лѣво и на десно за пріятелѣтъ си.

— Не виждашъ ли нищо, любезный ми Врабе?

Този гласъ на отчаяніе ми докара на умѣтъ обѣщаніето ми и длѣжностѣтъ ми; и азъ изобличихъ самъ себе си, защото стоахъ празенъ и заплахъ, когато клѣтата майка скърбеше, та са рѣшихъ и азъ на работѣ.

— Нищо не виждамъ, дружке, но сега ще потърсижъ и азъ.

Въ туй време съзрѣхъ единъ малкъ дупкъ, наврѣхъ ся вжтрѣ и ся намѣрихъ въ амбарѣтъ. Но на часѣтъ разбрахъ че вжтрѣ въ амбарѣтъ има котакъ. За добръ честь азъ бѣхъ младъ, а младытъ не ся плашатъ лесно; тѣ казватъ *напрѣдъ!* и отивать.

Слѣдувахъ да търсижъ, но пезбаравахъ и да имамъ *очитъ си четири* дѣто трѣбваше. Всякой знае каквы широки житниці имать селскытъ

къщы. Высоки дървени диреци подпиратъ покрывтъ, който е направенъ отъ кръстосаны греди.

Кацнахъ на едно дърво за да разглѣдамъ една тѣсна и дългъ стѣлбъ, дѣто ми са стори че чухъ малки птичета да църкатъ. Но то не бѣше нищо. . . .

Обърнахъ ся къмъ другѣтъ странѣ, но, О, ужасъ! Що виждамъ? . . . Виждамъ на срѣщѣ си . . . едно ухо, послѣ двѣ уши въсправены къмъ мене; по послѣ едно око, двѣ очи толкова голѣмы . . . и свѣтливы! . . . Не мога ви описа сега що са случи, но това само помнѣхъ че видѣхъ едно нѣщо дебело, тѣжко и бѣло бѣлниничко че ся вврѣли предъ мене! . . . Струва ми ся че еще го глѣдамъ! . . . Ехъ! Примрѣхъ отъ страхъ и паднахъ долу; но, чудно нѣщо, и азъ не знаѣхъ какъ съмъ отворилъ крылѣтъ си и ся намѣрихъ лѣтящъ вжтрѣ въ житницѣтъ. . .

Тѣжко ми, опасността не бѣше преминула. . . . напротивъ даже; непріятельтъ ми — чудовищенъ котакъ . . . еще е прѣдъ очитѣ ми! . . . — гонеше мя жестоко . . . И тѣй, гоненъ нещастникъ азъ отъ гредж на гредж, вврѣкнахъ къмъ най высокото мѣсто на покрывтъ; но тамъ дѣ да са запрѣ? . . . Що да станѣ; Велнѣждѣ, дваждъ дойдохъ въ опасность, и стори ми ся че дойде послѣднійтъ часъ. . . . Сърдцето ми тупаше не знаѣхъ и азъ като какво . . . и котакътъ слѣдуваше да ся катери по дръветата на покрывтъ и . . . достигна мя. . .

Но честѣта — не! що думамъ? Божійтъ Промыслъ мя просвѣти та зарнахъ едно малко гвоздейче отъ странѣ на дирекѣтъ; въ единъ мингъ вврѣкнахъ и ся намѣрихъ тамъ отгорѣ, каго едвамъ ся държѣхъ на гвоздейтъ. И за двѣ минути — които ми ся видѣхъ цѣлы двѣ столѣтія! — глѣдахъ непріятеля си какъ точеше погтытъ си и ся мѣчеше да възлѣзе по дирекѣтъ. Боже мой, какъвъ дивъ звѣръ! Какъ облизваше дългытъ си и бѣлы като бисеръ зѣбы съ червеньитѣ си като крѣвъ языкъ! . . . Какъ съ страшнытъ си очи, отъ които искры излѣзвахъ, искаше да мя изѣде! . . .

Най послѣ, котакътъ подивѣ, отгѣгли ся малко на задъ, и изведнѣжъ ся вврѣли врѣзъ мене . . . а какво бѣше туй вврѣланіе! . . . Не мя достигна обаче, по *изѣде едно изгнѣване* щото са намѣри долу чакъ подъ стѣлбѣтъ, и псуващѣ мя колкото можеше побѣгна адо-санъ и прегърбенъ. А азъ си отдѣхнахъ тогава, и като благодарихъ Бога че мя избави отъ погтѣтъ на котакътъ, вврѣкнахъ безъ да губѣхъ време, намѣрихъ дупкътъ прѣзъ който бѣхъ влѣзълъ въ житницѣтъ, и излѣзохъ . . . Колко хубаво ми ся видѣ небо! . . .

Викахъ Чучулигѣтъ съ венчкытъ си силы; но никой ми ся не обади . . . И да ви кажъ пра-

вичкѣтъ, умирахъ отъ гладъ. Връкнахъ долу на дворѣтъ, дѣто имаше множество кокошки. Слѣдъ толкозъ страшни мжки усяцахъ че трѣбваше да подновѣхъ силѣтъ си; да ямъ.

Но не бѣ възможно! щомъ стѣпихъ на земѣтъ, и ето че са спуща връзъ мене пѣтелѣтъ като дивъ, и исповѣдвамъ ви че ако бѣхъ извѣлъ клѣвваніето на джонкѣтъ му, както ся бѣ приготвилъ да мя удари по главѣтъ, свършено бѣше всичко! Не щѣше да съществува днесъ Вrabъ Божій и вѣй не щѣхте да знаете исторіѣтъ му. И тѣй земамъ си пѣтътъ, бѣгамъ и ѣще бѣгамъ съ коремъ празенъ и сърдце ранено . . . Свихъ ся тамъ на близу въ едно кюше, и отъ тамъ поглѣждахъ съ жалостны поглѣды ястіята, които изобилно бѣхъ вврлени предъ кокошкѣтъ, и които толкозъ добръ пазеше проклѣтый онзи пѣтелъ. Изведнѣждъ чувамъ около себе си страшни викоуе, отъ които ся растреперахъ — Огнь! Огнь!

За добръ честь него часъ ся бѣхъ вврѣжли жѣтваритъ и ся притекохъ на помощъ. И намѣрихъ че причина на пожарѣтъ былъ единъ отъ работницѣтъ, който былъ забравилъ *цигарото* си въ пѣвникѣтъ та запалило пѣвѣтъ. И всички наистинѣ съ достопохвално усърдіе ся трудяхъ да угасѣтъ огньтъ, а азъ — исповѣдвамъ си грѣхѣтъ — *като листо треперяхъ*; но и пакъ какво да правѣхъ! Не мя е създалъ Господъ тулумбаджія . . . Домувладыката, за добро и за зло, бѣше купилъ единъ огнегасителнѣ тулумбѣ, която *вльзе въ дѣйствието* и помогна много. И слѣдъ малко огньтъ ся угаси, и домувладыката почерпи жѣтваритъ защото му отървахъ стокѣтъ. За добръ честь загубѣтъ бѣхъ незначителны.

Отъ животнѣтъ му ни едно ся не изгуби, защото воловарѣтъ ся бѣше съ време погрижилъ и гы бѣ извадилъ отъ оборѣтъ прѣди да видѣтъ пламкѣтъ. Вѣй знаете че животнѣтъ, ако видятъ пламкѣ, уплашватъ ся и не излѣзватъ, но оставатъ вѣтрѣ въ оборѣтъ и изгарятъ. За това е потребно да вързвамы очитѣ нмѣ и да гы карамы съ добро да излѣзватъ. Тѣй направи и воловарѣтъ и гы избави.

Че ся миѣхъ много време и ето че настанѣ тихата и ясна пощъ; пріятелката ми, отъ като връкнахъ на високо въ въздухѣтъ и испѣ вечернѣтъ си пѣснь, слѣзе и ся скры вѣтрѣ въ единъ отъ ближнѣтъ нивы за да спи; а азъ кацнахъ на единъ клонъ и глѣдахъ челоуѣцѣтъ които бѣхъ наѣдали тамъ наерѣщъ близо до мѣстото на пожарѣтъ, дѣто ся дымахъ ѣще нѣколко дѣски. Най сетѣхъ задрѣмахъ и заспахъ.

На разсъмване мя помоли пріятелката ми да слѣдууамъ да търсимъ да но бы намѣрили нейдѣ малкѣтъ ѣ. Дойде ми на умѣтъ тогава да отидѣ

задѣ изгорѣлийтъ пѣвникѣ. Вврѣкнамъ наистинѣ и ето че виждамъ единъ кафеъ окаченъ . . . Отивамъ на близо и виждамъ вѣтрѣ въ кафеѣтъ малкѣтъ на Чучуджѣтъ. Но увѣ! Голѣмата топлина отъ пожарѣтъ и дымѣтъ гы бѣ удавилъ горкѣтъ! . . . Въобразете си сега скърбѣтъ ми; какъ да кажъ туй на сырогѣтъ майкѣ! . . . Но най послѣ това не можеше да ся укрѣе много време, тя го научи и тогава . . . тогава плака, горката, плака, и отчаяніето ѣ късаше сърдцето ми . . .

— Изгубихъ радостѣтъ си, думаше неутѣшната майка и плачеше! Защо ми е вече тозъ животъ!

— Куражъ, любезная ми пріятелко, куражъ! хайде да бѣгамъ отъ тука за да не глѣлашь това мѣсто и да скърбишь! Пѣтуваніето ще тя ползува и ще ся утѣшишь . . .

— Не, не; ще останѣ тука, дѣто умрѣхъ пиленцата ми, да оплаквахъ съкровището което изгубихъ! . . .

Тѣй, та искаше да остане, но азъ съмъ Вrabъ Божій и трѣбва дазнаете че нѣй врабѣтъ, както и всички рабы божіи, сме и ницы свободны, и не можемъ да стоимъ ограничени на едно и сѣщото мѣсто. И тѣй, ако и съ голѣмѣ скърбѣ, простихъ ся съ неутѣшнѣтъ майкѣ, които ми благодари за усърдіето и благородностѣтъ ми, простихъ ся и вврѣкнахъ на високо . . .

И най напрѣдъ ми миѣхъ прѣзъ умѣтъ да ся вврѣкѣ въ родното си мѣсто. Защо ли? забравилъ ли бѣхъ злощастіята и вѣща шото нѣтъ глѣхъ тамъ? Не; но що да ви кажъ, любезни мои читателкы и читатели, *отечеството* има едно нѣщо което тя тѣгли и не тя остава . . . не знаѣхъ да ли усящате и вѣй такова нѣщо . . .

И обаче честѣта ми другояче поиска; Вrabъ божій на тойзи свѣтъ отива, отива, отива, дѣто го закаратъ обстоятелствата; О! честитѣ етой, ако му даде Богъ да има поне единъ пріятель! . .

(ще ся продължи.)

БЪЛГАРСКИЙ ЯЗЫКЪ.

Всрѣдъ шумѣтъ на общѣтъ бъркотіѣ на общественнѣтъ нашъ животъ, вѣставатъ са всякой день нови въпроси и исчезууатъ слѣдъ малко безъ да подбудѣтъ особенно нѣкое вниманіе въ нашѣтъ публѣкѣ. Истина, случва са по нѣкога щото тозъ или она отъ тѣзи въпросы да даде поводъ на нѣкои разискванія, случва са даже щото тѣзи разискванія да бѣдѣтъ по нѣкога живы и дългы, — но твърдѣ е рѣдко щото въпроситѣ, на които са с паднала такава честъ, да отговарятъ всякога на по главнѣтъ отъ съвременнѣтъ наши было гражданскы было научны нужды. Много и много въпроси, които сѣжъ отъ капиталнѣ важность за нашето развитіе, таѣтъ са изъ утаенѣтъ кюшета, додѣто хаосѣтъ на не-

разбранщината върлува на повърхността, и ако са случи щото нѣкой отъ тѣзи въпроси да подаде главата са покаже на връхъ, ето че той често слѣдъ малко потъна потъпканъ отъ поройтъ на безбройнитъ други и повечето неумѣстни въпроси, които съ шумъ са поевяватъ отъ четиритѣхъ страни на язното българско позорище за да прелѣтѣтъ стрѣловито и да исчезнатъ по нѣкога невъзвратно . . . .

Единъ отъ тѣзи въпроси, на които отдаваме ний капитална важностъ, е по нашето мнѣние и въпросътъ за «чистотата на българскитъ языкъ».

Единъ само погледъ върху съвременната нашъ литературъ открилъ бы всичката грозота на варваризмитъ у писменнитъ нашъ языкъ.

Български книги са вѣсгиватъ всякой день, но рѣдко, твърдѣ рѣдко ще видишь книгъ писанъ съ колкогодѣ чистъ и благопріятенъ языкъ. Немарността на нашитъ преводители или писатели въ това отношение е страшна. Не по малко е страшна немарността нмъ въ отношение на правописаніето. Истина е, че нашата филология не е опрѣдѣлила още за българскитъ языкъ едно постоянно правописание, — но ний не говоримъ за тойзи въпросъ — а пакъ отдаваме честь на оныя отъ нашитъ писатели, които пазятъ поне за да пишѣтъ по една на макаръ каква да е системъ, — а и то не е освѣтъ доста рѣдко! Истина е още, че на общата нашъ немарность къмъ пречистваніето на языка ни, причина е особенно това, че ний сме обратили вече на тѣзи варваризми и една ли ги даже забѣлжваме въ всякъдневнитъ си животъ. Тѣй напримѣръ, ето единъ отъ нашитъ «солидно образованы» — както са изразяваше недавно цариградскитъ дописникъ на «Московскія Вѣдомости». — съотечественници, Г. редакторъ на «Вѣкъ» — въ подлистника си отъ 2-рий брой, и подъ заглавіе «Вспоминанія», отваря прикаскѣтъ си съ слѣдующитъ поетический прологъ:

«Не далечъ отъ Цариградъ къмъ Юго-Въстокъ кѣпи са съ прелестъ (французското avec charme; ухото на Г-на Балабанова не забѣлжава че на български по прилага ако да кажеше просто: *прелестно*) въ обятіята на *Пропонтидѣтъ* (de la Propontide. Защо да са употреби едно чуждо и народу съвѣстмъ непознато название, когато ний си имамъ думѣтъ: *Бѣло море*?) едно прѣкрасно островче съ дървеса и *зеленина*. (Какво знаменува тука думата *зеленина*? Искаль ли е Г. Балабановъ да каже че дървесата были зелены? Българската дума: *зеленина* нѣма всякога онова значение, което има французското: *verdure*. *Зеленина* значи: зеленъ краскъ или боиъ, и има значение абстрактно, а никога конкретно, т. е. никога не значи трева или гѣсталацы зелены. — Челѣкъ като чете произведеніето на Г. Балабанова не може да са не сѣти за *Левантъ Таймс* и за буквалнитъ неговъ българскитъ преводъ.) На единътъ отъ тѣи върхове си съзира отъ далечъ единъ блестявъ и очарователенъ вѣнецъ, който ся *полукріе* по-между дървесата. (И това не е български. Г. Балабановъ можеше пакъ да са изрази при въспѣваніето на своитъ частны *вспоминанія*, разбира са; за да избѣгне вар-

варизмътъ.) Могилка хубава! на връхътъ на който са въспѣва отъ паметѣка въ единъ скромненъ храмъ *Божията прѣмъдрость*. (Все ни са чини, че тука занесена фантазія отстъпа отъ крайтъ на логиката — която погрѣшка възвышенното прави го често на смѣшно). Великолепенъ *круизоръ*! (а защо не *круизоръ*?) прелестно мѣстоположеніе! около което ся *открива* (не бы ли было по точно: *раскрива*?) едно *неописуемо* зрѣлище (това не е български. И Г. Балабановъ не щѣше да направи излишенъ трудъ ако да бѣше изразилъ мислѣтъ си макаръ съ двѣ думы: *невозможно да са опише*), и отъ което погледътъ ся простира съ вътрѣшно задоволствіе надъ една водна поляна, въ който са отражава като въ бистро огледало *небесната хубость* (!?! Г. Балабановъ, види са, премислилъ да остави на крайтъ на *пролога* си причиняваніето на главнитъ *ефектъ*. И вѣистина неговата *небесна хубость* прави твърдѣ весело впечатлѣніе. И ний не можѣхмы да са не сѣтимъ за онѣзи високоучены (?) Испанци списатели, за които приказва Жиль-Блазъ де Сантльянъ, и по вкусътъ на които было много по хубаво и по пріятно да са каже: «Този дума въ това отношение *прави хубость*» (fait beauté), въесто да са каже: *стои хубавъ* или инакъ по просто, и по естествено. . . Тѣй и Г. Балабановъ въ распаленіето на поетическото си възхыщеніе не осѣща че щѣше да са изрази много по естетически и по вкусно, ако да бѣше написалъ просто: въ който са отражава като въ бистро огледало *хубавото небе*.)

Както и да е, по нашето мнѣние, дописникътъ на «Моск. Вѣдомости», който, вижда са, струва *хасъ* отъ Г. Балабанова, преди да даде едно явно мнѣние върху дарбытъ на Г. Редактора на «Вѣкъ», щѣше добръ да направи ако бѣше прочелъ прологътъ на прикаскѣтъ въ подлистника му. Ний бо са не сумѣваме че въ тойзи случай Г. Дописникъ щѣше да възима за Г. Балабановича истото мнѣние, което въобще нашата публика има за него, т. е. че той при всичкото си «солидно образование» — има да плаща на Михалъ.

РАВЕНСТВОТО НА ЖЕНАТА СЪ МАЖЪТА.

Преобразователитъ на обществото, съ събаряніето на всичко що е было наредено до сега, между многото си други измудруванія, турихъ на срѣдѣтъ и равенството на жената съ мажѣтъ. Въобще тойзи софизмъ е таквъ щото, както ухото на царя Мида, крайтъ му рано или късно ще са покаже отъ нейдѣ колкото и да искашъ да го скрѣшъ отъ очитъ на свѣтътъ. Анатомически, казва единъ докторъ, който са занимава съ тойзи въпросъ, и който, съгласенъ съ мнѣніето на реченитъ преобразователи, написалъ е особня книгъ въ който поддържа мнѣніето си; анатомически, казва той, жената е по долна отъ мажѣтъ, защото мозѣкътъ ѝ е по малкъ и споредъ тяжината и споредъ обѣмътъ си. «Но тази разлика, прилага, происхожда отъ стоящъ и недействителенъ животъ, на който отъ Адама и до днесъ сме осѣдили жената». Нека не мисли нѣкой че тѣзи

чудеса ни разказва нѣкой отъ нашитѣ докторы, та да имъ припише грѣхъ, не, отъ нашитѣ докторы както и отъ калугеритѣ вый не чакайте такова нѣщо, защото тѣ, токо речя всички, щомъ си надѣнѣтъ едно отъ тѣзи тѣлсти имена, титлѣтъ *излицийтъ* и *отче святой* строго имъ запрещаваѣ да похващатъ перо и да пишѣтъ подобни глупости. Но на прикаскѣтъ си.

Мажитѣ не сѣ осѣднали женѣтъ на такъвъ животъ, но естеството.

Жената значително различа отъ мажтѣ и споредъ външнѣтъ и споредъ вътрѣшнѣтъ направѣ на тѣлото, вътрѣшно, като предопредѣлена да ходи неспазна, а външно, споредъ израстътъ, споредъ безкосмѣто на лицето и споредъ величинѣтъ на рѣцѣтъ и нозѣтъ. Братъ и сестра родени отъ смѣтитѣ родители не могатъ да имѣтъ никога равенъ израстътъ (бойтъ), рѣцѣтъ и краката; высоки и двамината, първийтъ ще бѣде *высокъ* като *мажъ*, а втората висока като *жена*.

Поменѣтыйтъ новъ поборникъ на туй равенство казва, че борцитѣ имѣтъ силѣтъ на нервѣтъ си по развита отъ колкото оныя които са не занимаваѣ въ тѣлесны упражненія; слѣдователно, ако бы са упражнявала и жената, и тя бы имѣла силѣ въ нервѣтъ си.

Това е истина, но жената тѣй бы имѣла силѣ въ *женскытъ* си нервы, на който имѣтъ влияние всякога разны тѣлесны нерасположенія и слабокръвности, като що е предопредѣлена да ходи неспазна. Каквото и да сторишъ, никога не ще направишъ единъ женѣ борецъ, която да може да са бори съ другъ борецъ мажъ.

Амазонкѣтъ са принуждавали да отрѣзватъ деснѣтъ си цѣлъ за да могатъ да носятъ оружїя. И пакъ най-малко въ двѣ години единъ пѣтъ тѣ са отгѣляли отъ войскѣтъ по деветъ мѣсеца.

Въ врѣмето на неспазността всичкиѣ душевны, умственны и тѣлесны силы на женѣтъ, всичкото ѣ сѣществование са съсредоточава върху плодѣтъ, който произвожда, а въ всичкото това разстояніе мажтѣ ще направи голѣмы успѣхы въ всичкыѣ упражненія, было тѣлесны, было умственны, и ще придобыва новы силы и познанія, когато жената безъ сумнѣніе ще бѣде въ застой.

Това е опредѣлила и заповѣдала майката природа, и невъзможно е да престѣпимъ безнаказанно законѣтъ на тѣзи общѣ майкѣ.

Дѣ е, когато е тѣй, равенството на женѣтъ съ мажтѣ? Ако отъ Адама и до сега всичкиѣ народи сѣ припознавали че жената е по долна отъ мажтѣ, това знаменува че дѣйствително жената е по долна отъ мажтѣ; иначе, человекѣтъ, който въ чрѣзмѣрното и ненаситното си любопытство всичко познаѣтъ, благоупотребилъ былъ и добродѣлитѣ на женѣтъ, ако виждаше че ги има и може да са ползува отъ тѣхъ; но добродѣлитѣ на женѣтъ както и всичкото ѣ сѣществование принадлежатъ на дѣтороженіето.

Смѣшны сѣ вѣстинѣ, за да не кажемъ луди, оныя които са преструвать че не виждатъ тѣя истини и искатъ препороженіето на женѣтъ, речъ празна и безъ практическо слѣдствіе! Исти Донъ-Кихотовцитѣ, провъзгласяваѣ са самозванны настояннѣи и покровни-

тели на женскытъ полъ, не защото желаятъ нѣкое обществено преобразование, но за да са покажатъ че *думаѣтъ* нѣщо на нѣкой романтическѣ любовникѣ, които въ възхищеніето си забравя и естеството и предопредѣленіето и естественныѣ си силы, бѣднува чудны и невъзможны работы сѣдѣща до любовника си подъ приятнѣтъ мѣсечинѣ въ благовоинѣ градинѣ. Нешащната не знае че ако ѣ е дало естеството туй свойство, дѣто да са чудни и да оцѣнява хубостѣтъ си, дало ѣ го е заедно съ чувството на любовтѣ, и че като е давало любовтѣ было на мажтѣ было на женѣтъ нищо друго не е имало предъ видъ освѣтъ размноженіето на видѣтъ имѣ.

Не по малко смѣшны сѣ и влюбенитѣ, които си мечтаятъ че слѣщето не грѣе освѣтъ само заради тѣхъ, когато то изгрѣва за цѣлѣтъ на любовтѣ имѣ, за плодѣтъ, който естеството имѣ заповѣда да произведѣтъ. Въ заслѣпленіето и егоизмѣтъ си тѣ нищо друго не виждатъ освѣтъ себе си. И въ това са вижда *голюльмството* на человекѣ.

Любовтѣ, да кажемъ истинѣтъ, не е нищо друго освѣтъ една свещенна длъжностъ, която ся налага отъ естеството като предварителна работа за произвеждане то на видѣтъ.

Ангелъ казахъ на женѣтъ, дяволъ ѣ нарекохъ, тайнство, сѣщество непостижимо, сѣздание благо и хылада и двѣ други прилагателны ѣ дадохъ поетигъ и превзетигъ отъ любовтѣ, всякой споредъ въодушевленіята и впечатленіята си. Но жената не е нищо отъ тѣя, и както казва Молиеръ

... Всегда жена е и жена ще бѣде.

И жена ще сѣ именува до катъ свѣтътъ пребѣде.

Любопытното е че вслѣдъ и всякога женѣтъ сѣ лѣтъ нахли благодарны отъ положеніето, което мажтѣ имѣ е далъ въ обществото, а само чудныѣ Донъ Кихотовци издигнахъ гласѣтъ си да ги защитѣтъ като жертвы ужъ на егоизмѣтъ на мажтѣ. Христїанетѣ назоваваѣ Мухамеданитѣ варвары, защото тѣ ги затваряѣ въ харемѣтъ. Но Отоманкѣтъ не само имѣ недотѣгнува туй *тиранство*, но са считатъ и за честиты като що изпълняваѣ единъ религіознѣ длъжностъ и даже тѣ не разбиратъ какъ христїанкѣтъ носятъ *деколте*.

Но дѣ тази логика у ученитѣ?

За това нека свѣршимъ думѣтъ си съ слѣдующыѣ стихове на безсмъртнаго Alfred de Musset.

Ah! la fleur de l'Eden pourquoi l'as tu fanée,
Insouciant enfant, belle Ève aux blonds cheveux?
Tout trahir et tout perdre était ta destinée;
Tu fis ton dieu mortel et te l'en aimas mieux,
Qu'on te rende le ciel, tu lu perdras encore,
Tu le sais bien d'ailleurs, c'est toi que l'homme adore
Avec lui de nouveau tu voudrais l'exiler
Pour mourir sur son coeur et pour l'en consoler.

Коего значи на българскы :

«Ахъ! цвѣтътъ Едемскый зашо ты изсуши, Безгрѣшная дѣщи, Ево русокося? Все да предадешъ — погубишъ са ты назначи; Отъ безсмъртенъ смъртенъ направи свойтъ богъ и такъвъ го предпочете ты. Ако ти са бы далъ еще веднѣждъ райтъ, пакъ ще го изгубишъ,

защото знаешъ отъ другъ странъ че само тебе обожава мѣждѣ. Съ него бы желала пакъ да та заточятъ за да умрешъ въ обитіята му и тъй да го утѣшишъ.

«ВЪКЪ» ЗА НАРОДНЫТЪ РАБОТЫ.

Всезвѣстно е че ламтеніето на Г. Редактора на «Вѣкъ» половината отъ товарѣтъ на когото тѣжи вече взрѣзъ гърбицѣтъ на Н. П. Тапчичешова, *Главный бо Советникъ сей нарече ся*, за да представява работѣтъ както иска той, а не както всячкѣтъ хора, става отъ день на день по класически, и страшно е да не бы клетыйтъ *Шутошъ* за напрѣдъ да бѣде принуденъ да зарѣже всячкѣтъ си други расправы и да са предаде цѣлъ цѣленичѣкъ на негова (Вѣкова) услуга, като намѣрва въ него най питателнъ хранѣ.

Искате ли примѣръ?

Въ листѣтъ му отъ 9 Февр. брой 5 п. читамы: «... Онова което до сега е най-много повредило вървежѣтъ на църковнытъ и народны работы, то е ДОСТООСЪДИТЕЛНОТО ХЛАДНОКРЪВІЕ съ което нѣкои си отъ дѣйцѣтъ по тѣя работы ледажъ често да ставатъ всякакви злоупотребленія съ невинното народно честоміе, безъ да ся погрижатъ да просвѣтятъ и тѣ, отъ своѣкъ странъ, народното мнѣніе за успокоеніе на духоветѣ.» Но «Вѣкъ» са не спира до тукъ, той продължава: «Убѣдени чи, когато и да е, истината всякога излиза на явѣ, и твърдо уповавани на естественното благоразуміе и здравомысліе на народѣтъ ни (!) тѣ присжтствуватъ съ ледено равнодушіе предъ вѣнненіята които ся често въздиатъ отъ всякъ странъ по-средъ нашето общество.» Каква глупостъ! отъ една странъ родолюбивѣйшій Марко казва че, ако има нѣщо, което НАЙ МНОГО е повредило вървежѣтъ на църковнытъ и народны работы, то е ДОСТООСЪДИТЕЛНОТО ХЛАДНОКРЪВІЕ на нѣкои си отъ дѣйцѣтъ по тѣя работы, а отъ другъ странъ са мѣчи да докаже че тѣя дѣйци, безъ сумнѣніе нѣкои си отъ оныя които той горѣщо прѣпорѣчва на Българитѣ като свои достойны аркадаши, съ достоосъдителното си хладнокрѣвіе много сѣ заслужили на българскыйтъ народъ! Но не е тъй то работата, не е само това което той са е запяналъ да каже и да докаже, негова милость иска да каже друго нѣщо, ама го не казва нарочно, за да му са чуди българскыйтъ свѣтъ на високоуміето и на дълбокото му ученіе въ Филозофіѣтъ. Тако бо творятъ вси учении мужи-кы. Другытъ дѣйци на примѣръ не сѣ имали нето осъждително нето достоосъдително хладнокрѣвіе, или, тѣ сѣ изпълнявали свѣстно дължността си и сѣ дѣйствували тъй както трѣба да са дѣйствува по църковны работы, което ще каже, както бы казалъ и най прѣстакѣтъ Българинъ (ако бы са намѣрилъ нѣкой по истѣненъ въ туй искусство отъ нашего Марка) че не сѣ за осъждане оныи, които сѣ са показали ревностни въ изпълненіето на дължността си, а тѣзи, които сѣ достойны за осъждане. Това бо значи *достоосъдителни*. А какъ, ще попытате, съ това си хладнокрѣвіе тѣ сѣ много заслужили на народѣтъ, и отъ осъждителни могатъ да са посочятъ

на народѣтъ като достойнѣйши за голѣмъ признателность? Ето какъ: понеже тѣзи великы мѣждѣ сѣ много пронизателны и могатъ всяко зло да предвидѣтъ, па ако искатъ могатъ и да го отблѣснатъ, тѣ нарочно сѣ замръзвали и сѣ стоели вледени, за да покажатъ съ това че не *щѣтъ* да направятъ добро, за да има за какво послѣ да имъ благодарн народѣтъ и да имъ бѣде признателенъ. И будали сѣ напегнѣ Българитѣ, ако и слѣдъ тѣя великы откритія на «Вѣкъ» не прибързатъ да извѣмѣтъ дълбокѣтъ си признателность на Негово Филозофско Величество, както и да преклонѣтъ колѣна и во смиреніи *глубоцѣмъ* да са поклонѣтъ предъ свещеничѣтъ единадесятицѣмъ.

Вѣкъ има еще много да говори и да расправя, защото той не ще безбожіето и развращеніето. «Шутошъ» отъ своѣкъ странъ има много да му благодарн за това и за дѣто е обвародвалъ чувствитѣлн оны *протестъ*, съ който явно са доказва че подписанитѣ въ него, на брой таманъ *единадесетъ*, сѣ оныи доловидны личности, предъ които всяка българска душа трѣба да благоговѣе и темнянъ да имъ кади, защото тѣ, като желѣтъ да владѣе редѣтъ и законѣтъ въ Екзархіѣтъ не искатъ да са състави Екзархіѣскый свѣтъ. Тука вече «Шутошъ» истѣрва пусулатъ и моли читателнѣ да поповѣдатъ да ли г. Марко, ако слѣдува по тозъ начинъ и по тѣзи логикѣ да пише вѣстникѣтъ си, не е въ състояніе съ такыкато си чудотворства да тури единъ денъ и своѣкъ кратунъ между мощытъ на светѣ Евлампіѣ и светѣ Евфиміѣ!

ПОСРЪЩАНІЕТО НА НОВЫТЪ БЪЛГАРСКЫ ВѢСТНИЦИ «ЛЕВАНТЪ ТАЙМСЪ» И «ВѢКЪ» ВЪ БЪЛГАРСКО.

—О—

Телеграмъ до Шутоша. 18 Февр. 1874.

«На «Левантъ Таймсъ» нашитѣ Ч-ци са натрупахъ като на прѣсиа рыбѣ по благовѣдъ. Първыйтъ му брой са много хареса на нѣкои отъ нашитѣ Чорбаджіи — нечитатели, защото былъ инглишки, та не щѣлъ да ги задѣва! Но сега, оныя които бѣхъ са подписали абона-ти и които бѣхъ готови да избулватъ б-тѣхъ бѣлы, зехъ да са пристискватъ по корема, а очитѣ имъ сѣ искокнѣли като на жабы въ калѣтъ. Причина на всичко това было съдържаніето на «Таймсъ» което имъ разбърквало *сафрѣтъ*, като едванъ съ голѣмъ мажъ го допсчитали, а пѣкъ нищо цѣрвонто за ранитѣ си не намѣрвали въ него, споредъ общаствіето на редакціѣтъ му. Мажката имъ става еще по голѣма отъ това, дѣто тозъ вѣстникъ не е Българскы а Европейскы и срамота е ако отначало са не предплати! Мнозина сега чакъ са съчатъ за това що бѣ казалъ «Шутошъ» за него: «Голѣмъ вѣстникъ, хубавъ вѣстникъ, брате мой, но тамъ дѣтъ ма сѣрби не ма чеше той».

«Вѣкъ» у насъ еще нѣма спомоществователи. Един казватъ че редакторѣтъ му е славенъ мажъ, а по свѣстипѣтъ не глѣдатъ на лицето а на съдържаніето му, което имъ са види твърдѣ блудкаво. Да потърпимъ, казватъ други, не ли и самъ Балабановъ ни припорѣчва тър-

пѣніе, като уѣща и той че листътъ му не е за предъ бумѣтъ? Трай, боло, за зеленъ тревъ, казвать четвърти нѣкои и си заминуватъ.

За жалостнытъ и радостны приключенія въ градътъ ни прѣзъ празникитѣ на Богоявление съ второ ще ви разскажъ.

ХИТЪРЪ ПЕТРЪ И ШУТОШЪ.

Шут. А бе, байно Петре, защо вали тѣзъ години толкозъ много снѣгъ, когато никога таква нѣщо не е бывало въ Цариградъ?

Х. П. Проста е работата, мой брайно, и слушай да ти кажъ: Защото трѣбва за да уварди отъ мразъ сѣмето което цариградскытъ Гърци посѣяхъ ланъ, та да стане добръ берекетъ.

Шут. А че кадѣ сѣ сѣли и като какво сѣме сѣ посѣли цариградскытъ Гърци?

Х. П. На еперскытъ полета и на патриханенскытъ угари тѣ не посѣяхъ ли схизматъ!

Шут. Че зашто имъ е тази схизма и като каква храна е тя, та глѣдате да е толкозъ берекетъ?

Х. П. Е, че знаишъ ли азъ! не съмъ ялъ зма, казвать че много ярадисвала на Гърчолита, а най много на чернашцытъ имъ, които подпирвали съ нейъ чирозытъ си.

Ш. Ами защо не сѣмъ сѣли до сега?

Х. П. Защото имъ не оставаше време отъ да дойжъ българскытъ кравы и да стригатъ кърнабидскытъ овцы.

Ш. Хъ! сега разбрахъ защо Господъ дава на Гърцитѣ българскъ зимъ. Благодарѣ ти.

ВЛАЖНИ НОВИНЫ.

Велико сраженіе прѣзъ тозъ деньвъ Цариградъ. Въ всичкытъ улици сѣ издигнаты барикады, задъ които са запазвать сражающытъ са. Всичкытъ дюгени и магазин сѣ затворены. Сраженіето слѣдува и въ ханищата. Убиты до този часъ нѣма, но утѣркалени, колкото искахъ. Повредытъ не ще бѣждатъ малко, защото само въ Сюмбюлю-ханъ, дѣто сраженіето бѣше твърдѣ живо между нашитѣ Българи, строшихъ са джамове. Всичкы които зехъ участіе въ това сраженіе сѣ изранены въ рѣцѣтъ отъ замърваніята съ снѣжнытъ топове, но има надѣждъ че не ще упакать нето рѣцѣтъ имъ нето носоветѣ имъ отъ студъ.

ОТЪ ХИТЪРЪ ПЕТРА.

Доста врѣме предъ Балканъ подсмърчахъ
И на лѣво и на десно заричахъ,
Да по зарнъ на нѣкъдѣ мой хора,
Да сурвакамъ редомъ като на сбора.
Мърнъ ми са нѣщо кат' шръкъ високо,
Погледахъ го и то бѣ мой Н. . . . .
Старъ позайникъ не ли ми е, да кажъ,
Првъ търговецъ бѣ той, ак' са не лѣжъ;
Но токо щомъ кракъ подигнахъ да мѣтнъ,
Силна вихрушка ма подзе отъ долу.
Пренесе ма прѣзъ море ма превърли,
Дѣ съмъ що съмъ и азъ сега не знаиъ.
Ако бы пакъ на задъ да са повърнъ,
Читателю, чудосиں щъ ти разскажъ.
Потрай, молиъ, и кусуръ ми не вързвай,
Не съмъ азъ кривъ Русчуклія й причина.

ВАЖНО ИЗВѢСТІЕ.

Когато пріехмы управленіето на «Шутоша» отгорѣ си, отъ само-себе си са разбира че ный пріехмы и всичкытъ задлженія на тойзи листъ спрямо спомоществателитѣ му. И защото вѣр-

вахмы че Сарафовъ има да зема за първото тримѣсечіе, въ условіята си съ притежателя на листътъ, понеже трѣбваше да платимъ и вересіи на Сарафова, ный поискахмы дефтерътъ на тѣзи вересіи, който ни са и даде и са подписахъ на особенъ листъ всичкытъ тѣзи вересіи отъ самага Сарафова саморочно, че намъ принадлежи т. е. прѣвото да ги съберемъ. Всичко станъ редовно и законно, оставаше само Г. Сарафовъ да ни предаде останжлытъ му излишны листове до 12-ый брой, като да имамы да испращамы, ако бы ни поискали отъ нейдѣ нѣкои за допълненіе на листоветѣ си отъ първыи брой.

Но чифутлукътъ на неговъ сарафскъ милость еше на другыи день са показа. Щомъ той си осигури всичкытъ претоварены разноски, вересіи и пр. и пр. като зе отъ насъ въ брой и записы съ здравы поръчители, на другыиъ день, когато щѣше да ни предаде излишнытъ листове спорѣдъ обѣщаніето си, продалъ ги, научихмы са, на Евреитѣ по 3 гр. окъжъ.

Освѣтъ това ный видѣхмы отъ неговъ — Сарафовъ странъ дивното онуй извѣстіе въ «Левантъ Таймсъ», че ужъ смы са обвързали да испровождамы листове и да давамы отъ джебътъ си пощъ парасъ и на оныи абонаты, които сѣ имѣли добринѣтъ да му предплатѣтъ и за второто тримѣсечіе. Тогава ный не счехмы за нужно да са протестирамы противъ туй лъжовно извѣстіе, защото си мисляхмы, както и самъ Сарафовъ ни утѣриваша, на тѣ на азъ освѣтъ 5 или 6 души.

Но сега, когато нѣкои пріатели ни свихъже предплатили не само за 6 мѣсеца отъ 1-ый брой «Шутоша», но нѣкои и за цѣлъ години, а тѣ не сѣмъ малко, ный са виждамы принудены да имъ кажемъ истинѣтъ, че нѣмамы т. е. дадено никакво подобно задлженіе Сарафому, и тѣ трѣбва да ни предплатѣтъ, ако желаятъ да получавать «Шутошъ» и за напредъ.

А защото не е праведно да изгубѣтъ паричытъ си оныи отъ нашитѣ добры съотечественници, които сѣмъ предплатили за повече време, и тѣи съвършено да вдигнѣтъ довѣріето си къмъ вѣстиякаритѣ, ный приказвамы неговъ милость отъ странъ на всичкытъ тыя добры наши съотечественници и пріатели да имъ повърне самъ или прѣзъ другыи нѣкого тука колкото пары имъ е зель неправедно, ако иска да си остане съ честытъ поне като Българинъ ако не като Сарафовъ.

Колкото за вересіи отъ 1-то тримѣсечіе, ный ги искамы и въ правото смы си да ги искамы, защото смы ги платили. Редакцията.

Ц/градъ 21 Февруар. 1874.

Отговорникъ и притежатель О. КАСАПИСЪ.

въ Аюнианъ-ханъ № 14.